

De amvb reële prijs vermeldt een 4 tal beoogte effecten, waaronder die van een gezonde bedrijfsvoering en jeugdhulp van goede kwaliteit. Deze beoogte effecten zijn dermate algemeen dat ze vaak leiden tot verwarring in discussies tussen gemeenten en aanbieders. Het is beter om te wijzen naar de afgesproken kwaliteit in contracten en niet zo zeer een gezonde bedrijfsvoering, maar een voor een lokale aanbieder redelijk efficiënte bedrijfsvoering. Immers gemeenten betalen niet voor inefficiënties of overmatige winsten, terwijl een aanbieder een winst van 5% of hoger wellicht als zeer gezond ziet.

Transparantie kostprijzen worden als randvoorwaardelijk gezien. Maar randvoorwaarden zonder dat deze afdwingbaar zijn leiden niet tot het beoogte effect. De Amvb kan dwingender zijn in het invullen van deze randvoorwaarde.

Verder geeft de Amvb aan dat er vrijheidsgraden zijn om bij de bekostigingswijze een risico verdeling te kiezen, zij het dat deze wordt begrensd door de norm van een reële prijs. Dit terwijl de norm feitelijk slechts beperkt blijft tot een aantal onderscheiden elementen van de kostprijs. Met andere woorden, wat is dan die begrenzing? Hoe ontstaat dan een reële risicoverdeling? In de inspanningsgericht bekostiging ligt het volume risico geheel bij de gemeenten. Wat is dan acceptabel om hierover af te spreken? Als er niets wordt afgesproken en de gemeenten het gehele risico dragen is dan de reële prijs in het geding? Kortom het lijkt onvoldoende specifiek te zijn opgenomen in deze Amvb.

Er worden 4 kostprijs elementen onderscheiden. Indexatie is er daar 1 van. Deze lijkt een beetje vreemde eend in de bijt, immers deze heeft geen directe relatie met kosten zoals ze door de aanbieder worden gemaakt. Het is methodiek om de kosten gedurende de looptijd van het contract op het niveau van een reële prijs te houden (compensatie voor kostenstijgingen). Het is een onmisbaar element in het contract, maar geen element van de kostprijs.

Clientgebonden kosten anders dan van beroepskrachten. Hieronder worden onder andere de verzorgingskosten van cliënten geschaard. Deze komen voor bij cliënten die verblijven en waarvoor de aanbieder gehouden is deze kosten te maken. Echter deze komen niet voor bij alle cliënten, het is daarom ook niet logisch deze zo te rubriceren. Het is beter deze net als de risico opslag toe te voegen aan uurprijs of een prijs per etmaal om zodoende prijs per eenheid "product" te verkrijgen. Zeker ook omdat deze kosten niet bij alle "producten" voorkomen of zoals bij GI's die per maatregel (waar het zich voordoet) toe te voegen nadat het volume en de uurprijs de prijs per maatregel al hebben bepaald.

Kostprijsonderzoek wordt gezien als middel om tot een reële invulling van de parameters van de kostprijs elementen te komen. De parameters worden zelf niet besproken in de Amvb. Dit laat de minister aan het gesprek tussen gemeenten en aanbieders, terwijl juist over de parameters vaak veel discussie ontstaat. Mi een gemiste kans om hierop discussie weg te nemen. Een kostprijs onderzoek is erg bewerkelijk. Ook is het bepalen van een gemiddelde uit kostprijzen van aanbieders geen garantie tot het komen van een reële prijs, dit wordt wel gesuggereerd. Immers in de kostprijzen kunnen nog steeds inefficiënties zijn opgenomen. Benchmark of branche gegevens kunnen daarbij wel een helpende rol spelen. In de praktijk zie ik nog vaak dat aanbieders hun kostprijs als heilig beschouwen, die moet dan maar worden overgenomen in het tarief (kostendekkendtarief).

De genoemde kostprijs elementen zijn al opgenomen in het convenant en de handreiking "inzicht in tarieven" ten behoeve van het goede gesprek over de totstandkoming van tarieven. Er wordt in de NvT gesteld dat deze feitelijk al bestaande afspraken zijn, die in de Amvb nog eens worden herhaald. Wat is dan nog de feitelijke toegevoegde waarde van de Amvb?

Ook wordt in de NvT gesteld dan voor lopende contracten alleen de initiële looptijd wordt genomen, als deze nog niet voldoet aan het gestelde in de Amvb, voordat deze in werking treedt. Voor verlenging geldt, dat als deze al is in geroepen voordat de Amvb van kracht wordt, ook hiervoor de bestaande tariefopzet wordt gerespecteerd als deze nog niet voldoet aan de norm van de Amvb. Dit houdt echter geen rekening met recente jurisprudentie, waarin de rechter nadrukkelijk aangeeft dat ook nual bij verlengingen van bestaande contracten de gemeenten gehouden zijn de reële prijs te hanteren en dus de toets op de bestaande tarieven uit te voeren. De Amvb zou meer kunnen aansluiten bij deze actualiteit, door deze ook als zodanig te benoemen.